

FINESTRA D'OPORTUNITAT

Unió Democràtica de Catalunya, més enllà de CIU

per David Nàcher

Les eleccions a la Generalitat de Catalunya del 27 de Setembre de 2015 no seran solament recordades pel caràcter excepcional i plebiscitari que li volen donar els partits a favor de la independència, sinó que també quedarà en el record la ruptura entre Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) i Unió Democràtica de Catalunya (UDC), la coalició/federació més estable des de la transició.

Aquesta trencadissa va començar quan al 14 de juny d'aquest mateix any UDC va decidir fer un referèndum intern per escollir el seu full de ruta pels pròxims anys, que no incloïa la independència i, així, desmarcar-se del procés que el company de federació havia iniciat amb altres partits, associacions i moviments. Els partidaris del full de ruta propi van guanyar amb el 51% dels vots.

És en aquest moment quan CDC dóna un ultimàtum, de tres dies, a Unió per rectificar o deixar la federació. Els fets es precipiten i el 17 de juny UDC decideix sortir de govern i retirar-ne els seus tres consellers, tot i negar la ruptura de la federació. CDC ho veu com un xantatge al seu partit i al president i decideix acabar les relacions institucionals, trencar la federació i començar una nova etapa per separat. Per aquest motiu, i després de gairebé 80 anys, tornarem a veure el nom complet d'Unió Democràtica de Catalunya en una llista electoral.

Si fem una mica de retrospectiva veiem que Unió va ser fundada el 7 de novembre de 1931 com un partit catalanista i democràtic d'inspiració cristiana i no confessional. El manifest fundacional al diari El Matí va ser firmat per molts dels integrants de la Lliga Regionalista, després que Francesc Cambó decidís exiliar-se a França, tot escapant de la República. També alguns intel·lectuals d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'altres partits catalanistes van decidir fer el salt per militar al nou partit, per refugiar-se en una formació tradicionalista i pactista amb Espanya.

El partit va tenir una gran sotragada durant la Guerra Civil, ja que els seus militants eren assassinats tant per tropes franquistes, per donar suport a la Generalitat de Catalunya, com per sindicalistes anarquistes, per estar a prop de l'Església i del poder. Aquesta doble identitat i la radicalització que va portar el franquisme, va fer que el partit tingués una vida clandestina molt puntual i que només fos present en actes com la fundació del FNEC i del SOCC durant els cinquantes, i en la preparació dels Fets del Palau i el boicot a La Vanguardia durant els seixantes.

Un cop recuperada la democràcia Unió es presentà a les primeres eleccions espanyoles (1977) en coalició amb El Centre Català, però obtingué uns resultats molt pobres. És a partir del 1978 que es presentarà amb la CDC de Jordi Pujol, coalició que obtingué la presidència de la Generalitat l'any 1980.

El partit actual, comandat i dirigit per Josep Antoni Duran i Lleida des de 1987, es defineix com un partit democratacristià, centrista i humanista que lluita en contra dels extrems on està ara mateix Catalunya. En aquestes eleccions es preveu una campanya modesta i territorialitzada, feta amb vocació d'arribar als feus del partit, localitzats, sobretot, a Lleida i el Pirineu. És d'aquesta circumscripció electoral d'on intentarà treure 1/2 diputats. També intentarà disputar-ne algun a Barcelona, on el cost electoral no és tant alt per motiu de la seva superpoblació.

Demòcrates
de Catalunya

En gairebé totes les enquestes fetes fins ara, UDC té una forquilla d'entre 2 i 5 diputats, fet que no li donaria dret a grup parlamentari. Tot i això, haurem d'esperar per veure què acaba passant amb les escissions i els grups crítics interns que estan apareixent, com Demòcrates de Catalunya, i els traspàs de militants que circulen d'UDC a CDC i com això acaba conformant un i altre partit.

Per poder aconseguir els resultats esperats en les enquestes aquest partit haurà de fer una gran campanya i intentar estar en els mitjans. Tot i la fama del seu cap de llista, Ramon Espadaler, i de Duran i Lleida, UDC haurà de lluitar contra els seus dimonis interns i externs i explicar la seva utilitat en un Parlament cada cop més polaritzat en l'eix social i dividit en l'eix nacional.